

ind derunder. Men det kan jo ikke være Meningen, at man ligefrem skulde tvinge Hjælpekassernes Bestyrelser til at tage de Enker, de ikke ansaa for værdige.

Derfor hævder jeg, at der ikke i, hvad der er sket, er noget som helst, der kan bebrejdes Ministeriet eller mig personlig, naar Talen er om at være human overfor Enkerne; thi de er lige saa godt stillede, som de altid har været, forudsat da, at man har benyttet de 2 à 2½ Aar, der gik, medens det, vi plejer at kalde det Munch'ske Cirkulære, stod ved Magt. I Lovforslaget, som det her foreligger, er der ogsaa udtrykkelig sat ind, at „Fattighjælp, der er ydet en gift Mand paa Grund af forskyldt eller uforskyldt Træng, skal ikke efter Ægte-skabets Ophør“ — altsaa ikke alene, naar den paagældende dør, han kan jo ogsaa blive skilt — „have i Medfør, at hans Enke eller fraskilte Hustru udelukkes fra Understøttelse af Hjælpekassen“, saa der er ogsaa i selve Lovforslaget slaaet fast, at Enker kan faa Understøttelse, hvad enten de har Børn eller ikke — der kan jo være Enker, der ingen Børn har og som Følge deraf ikke kommer ind under det Lovforslag, der behandles i Landstinget. Jeg synes, at hvad enten man ser paa Cirkulæret alene, eller man ser det i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, maa man sige, at der er taget alt muligt Hensyn til Enkerne. Jeg ved derfor ikke, med hvilken Ret det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Andreasen) gjorde gældende, at det altsaa viste sig, at jeg havde lyttet til Kravene fra Landstingets Flertal. Med Hensyn til Enkerne har jeg nu i alt Fald vist, at jeg ikke er i Uoverensstemmelse med den hidtidige Praksis, og hverken Cirkulæret eller det, jeg har foreslaaet her, gaar udover Enkerne.

At det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds vilde have Statens Bidrag slaaet fast til at være Halvdelen, forundrer mig ikke. Det er i Overensstemmelse med den Stilling, hans Parti tidligere har indtaget, baade til denne og adskillige andre Love. Hvis det var saadan, at vi her vilde gaa til en Forandring af hele vor Forsørgelseslovgivning, hvad jeg synes det ærede Medlem fra Svendborg Amts 6te Valgkreds (P. Munch) gik ud fra var Meningen, saaledes at alle de Trængstilfælde, som efter hans Mening burde komme ind under Hjælpekasselovens Bestemmelser, fordi det vilde være Uret, at den paagældende kom ind under Fattigvæsenet, i Virkeligheden skulde afhjælpes efter Reglerne i Hjælpekasseloven,

saa er det en Selvfølge, at de 250,000 Kr. ingenting vilde forslaa. Men jeg er rigtig nok gaaet ud fra, at det ikke har været Meningen med en Hjælpekasselov at ville — skal jeg sige omkalfatre vor Forsørgelseslovgivning. Jeg har saa meget mere Ret til at hævde, at det ikke har været Meningen og heller ikke er Meningen, som man, siden vi fik Hjælpekasseloven, er gaaet til Forandringer i Fattiglovens § 61, idet vi, som jeg allerede har nævnt, i 1908 vedtog en Forandring af denne Paragraf. Men det er en Selvfølge, at hvis det har været Lovgivningsmagtens Mening, at vi herefter skulde lægge ind under Hjælpekasserne al den Hjælp fra det offentlige, som man mente ikke burde have Fattighjælps Virkninger, saa havde der ingen Grund været til at gøre nogen Forandring i Fattiglovens § 61, saa maatte man snarere være gaaet til at ophæve den og sige: Alt det, der hidtil har været ydet af Kommunerne, og som i ogsaa Fremtiden bør ydes uden at have Fattighjælps Virkninger, skal i Fremtiden ydes gennem Hjælpekasserne. Det gjorde man ikke. Jeg mener at kunne gaa ud fra, at det ikke nogensinde har været tilsigtet, at Hjælpekasserne skulde overtage al den Understøttelse, som i en Række af Tilfælde bør ydes uden at have Fattighjælps Virkninger, men at Hjælpekasserne skal være Kasser, der midlertidigt under en vis Trængssituation træder til, for at den paagældende ikke skal falde over paa Fattigvæsenet.

Der er baade af det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Andreasen) og af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (P. Munch) henvist til, at der fra Hjælpekassernes Organisationer er fremkommet Anmodning dels om Udvidelse af Hjælpekasselovgivningens forskellige Bestemmelser, dels om Forandringer paa Omraader, hvor man mener, at Hjælpekasseloven lægger Hindringer i Vejen for en mere udvidet og fortløbende Hjælp af Hjælpekasserne. Det er jeg selvfølgelig bekendt med. Naar jeg ikke har imødekommet de Ønsker og Krav, der i saa Henseende er fremkommet, er det for det første, fordi jeg tror, at man saa vilde komme udover det, der er og bør være Rammerne for Hjælpekassernes Hjælp. Men jeg er ogsaa i nogen Grad blevet bestyrket i mit Standpunkt ved de Oplysninger, jeg har faaet om Forholdene her i København. Her er der jo ikke nogen Hjælpekasse, men en Understøttelsesforening, som i nogen Grad virker som Hjælpekasse, og som af Lovgivningen er stillet lige med Hjælpekasserne, idet ogsaa